

Părțile din acțiunea principală

Recurent: Mohamad Zakaria

Întrebările preliminare

1. Articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) ⁽¹⁾ prevede ca o persoană să aibă dreptul să formuleze o cale de atac doar împotriva unui refuz al intrării sau și împotriva unor încălcări comise în cursul procedurii de adoptare a deciziei de autorizare a intrării?
2. În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ, dispoziția menționată anterior impune statelor membre, în lumina considerentului (20) al Regulamentului (CE) nr. 562/2006 și a articolului 6 alineatul (1) din acesta, precum și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, obligația să garanteze o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești?
3. În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ, iar răspunsul la a doua întrebare este negativ, articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006, impune statelor membre, în lumina considerentului (20) al Regulamentului (CE) nr. 562/2006 și a articolului 6 alineatul (1) din acesta, precum și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, obligația să garanteze o cale de atac efectivă în fața unui organ administrativ care să răspundă, din punct de vedere instituțional și funcțional, acelorași garanții ca o instanță judecătorească?

⁽¹⁾ JO L 105, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 5.

Acțiune introdusă la 31 ianuarie 2012 — Comisia Europeană/Republica Polonă

(Cauza C-48/12)

(2012/C 80/19)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: P. Hetsch, S. Petrova și K. Herrmann, agenți)

Pârâtă: Republica Polonă

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2008/50/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa și, în orice caz, prin neinformarea Comisiei cu privire la aceste dispoziții, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 33 alineatul (1) din directiva menționată;
- obligarea Republicii Polone, în temeiul articolului 260 alineatul (3) TFUE, la plata unor penalități pentru nerespectarea obligației de notificare a măsurilor de transpunere a Directivei 2008/50/CE, la cota zilnică de 71 521,38 euro, începând de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză;
- obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia afirmă că Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 33 alineatul (1) din Directiva 2008/50/CE (denumită în continuare: „Directiva CAFE”).

Directiva CAFE este principalul instrument juridic la nivelul Uniunii Europene în ceea ce privește poluarea aerului, aceasta urmărește așadar protejarea mediului și a sănătății umane. Aceasta prevede, printre altele, normele de evaluare și de măsură, precum și obiectivele de reducere a concentrației atmosferice a pulberilor, care sunt substanțele cele mai nocive în aer pentru sănătatea umană. Aceasta impune statelor membre să limiteze concentrația de expunere la PM_{2,5} la 20 de micrograme/m³ în 2015. În plus, aceasta indică o valoare-țintă pentru PM_{2,5} de 25 de micrograme/m³, care trebuie atinsă la 1 ianuarie 2010. Aceasta impune de asemenea statelor membre să atingă valoarea-limită pentru PM_{2,5} de 25 de micrograme/m³ în 2015 (etapa 1), în timp ce în cursul etapei 2 (până în 2020) aceasta va trebui să fie egală cu 20 de micrograme/m³. În plus, Directiva CAFE impune statelor membre să acorde accesul public la informațiile privind calitatea aerului și privind celelalte măsuri adoptate în temeiul acesteia (articolul 26 și următoarele).

În temeiul articolului 33 alineatul (1) din Directiva CAFE, Republica Polonă trebuia să adopte și să pună în aplicare legislația națională necesară pentru a se conforma directivei până la 11 iunie 2010.

Republica Polonă nu a integrat în ordinea juridică poloneză și nu a pus în aplicare toate actele necesare. Elaborarea liniilor directoare ale proiectului de lege de modificare — Legea privind protecția mediului și alte acte juridice — de Ministerul mediului nu reprezintă îndeplinirea obligației prevăzute la articolul 33 alineatul (1) din Directiva 2008/50/CE.

Comisia a fost informată de autoritățile poloneze numai cu privire la transpunerea parțială a articolului 6 alineatul (1) și a articolului 23 din Directiva CAFE, prin intermediul articolelor 13 și 15 din Legea din 17 iulie 2009 privind sistemul de gestionare a emisiilor de gaze cu efect de seră și a altor substanțe, prin crearea unui sistem de gestionare a emisiilor de dioxid de sulf (SO₂) și de oxizi de azot (NO) și prin obligația de elaborare a unui proiect național de reducere.

Recurs introdus la 1 februarie 2012 de Kendrion NV împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 16 noiembrie 2011 în cauza T-54/06, Kendrion/Comisia

(Cauza C-50/12 P)

(2012/C 80/20)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Recurentă: Kendrion NV (reprezentanți: P. Glazener și T. Otter-vanger, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Anularea în tot sau în parte a hotărârii atacate, în conformitate cu motivele invocate în prezentul recurs;
- anularea în tot sau în parte a deciziei, în măsura în care o privește pe recurentă;
- anularea sau reducerea amenzii aplicate recurente;
- în subsidiar, trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare în conformitate cu aspectele de drept soluționate prin hotărârea Curții;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în prezenta procedură, precum și a cheltuielilor aferente procedurii desfășurate în fața Tribunalului.

Motivele și principalele argumente

1. Potrivit **primului motiv**, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept la interpretarea dreptului Uniunii și și-a motivat hotărârea într-un mod contradictoriu și lacunar, reținând că Comisia a expus în mod corespunzător cerințelor legale motivele care au determinat-o să aplice Kendrion o amendă mai ridicată decât cea aplicată Fardem.
2. Potrivit celui de **al doilea motiv**, atunci când s-a pronunțat asupra problemei dacă Comisia putea considera că Kendrion răspunde solidar în legătură cu amenda care urma să fie aplicată fostei sale filiale Fardem, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept și nu a procedat în mod adecvat la examinarea concretă a probelor, săvârșind astfel erori de procedură. În hotărârea sa, Tribunalul nu a repartizat în mod just și echitabil sarcina probei, a avut o reprezentare vădit greșită a situației de fapt și a apreciat în mod eronat mijloacele de probă. Pe lângă aceasta, Tribunalul nu a și-a motivat suficient considerațiile și nu a examinat în mod temeinic argumentele invocate de Kendrion.
3. Prin cel de **al treilea motiv**, Kendrion se opune considerațiilor din hotărârea atacată prin care Tribunalul a examinat și a respins al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea motiv pe care le invocase în primă instanță. Potrivit celor susținute de Kendrion, Tribunalul a pornit de la o interpretare eronată a dreptului Uniunii, admințând că societății-mamă, care nu era implicată în încălcare, i se putea aplica o amendă mai ridicată decât cea aplicată filialei sale Fardem, autorul încălcării. Pe de altă parte, Tribunalul a încălcat principiul egalității de tratament, motivându-și hotărârea într-un mod contradictoriu și lacunar.
4. Prin cel de **al patrulea motiv**, Kendrion susține că Tribunalul a respins în mod eronat ca „inoperant” argumentul invocat de Kendrion, potrivit căruia durata procedurii în fața Tribunalului a fost excesivă. Astfel, Tribunalul consideră în aparență că nu este competent să se pronunțe asupra neregularităților din cadrul procedurii desfășurate în fața sa. Chiar dacă ar fi fost corect să se declare că Tribunalul nu are el însuși competența de a reduce amenda ca urmare a duratei excesive a procedurii desfășurate în fața sa, Curtea este în orice caz obligată să se pronunțe asupra acestui aspect esențial pentru securitatea juridică și să acționeze în consecință.